

■ **Presztízscsata: hatóság kontra vállalkozók** ■ **Kell-e a városnak a patinás szórakozóhely?** ■ **A polgármester fagyija a „bezárt” cukrászdában Orbán Viktorral** ■ **Soltvadkerten jó, Szegeden nem!** ■ **Szervánszkyék bedobják a törölközőt?**

Virág-háború: a tojáshéjon is el lehet csúszni?

– Minden fagyaltunkat pasztörözzük – fogad *Szervánszky Zoltán* –, szinte kizárt a fertőzés. Egy pohár szegedi vízben több a baktérium, mint a mi édességeinkben. A szalmonellafertőzés egyébként bárhol benne van a pakliban.

■ **Mit kifogásol a tisztiorvosi szolgálat?**

– Kezdjük talán azzal, hogy hogyan kifogásol! Az ellenőrök arrogánsak és elfogultak. Nem fogadom el, amit megállapítanak.

■ **Úgy hírlík, a jegyzőkönyvet is széttépte, majd kizavarta az ellenőrző orvosokat.**

– Az első öt-hat alkalommal lenyeltem a békát, de azután betelt a pohár. Volt, hogy az ellenőrzést végzők fellökték a gyümölcszírpos flakont, s csak azután kérdezték meg, mi volt benne.

Az Állami Népegészségügyi és Tisztiorvosi Szolgálatnál egészen másként látják a Virág ügyét:

– A két legjobb szakemberünk ellenőrizte többször is a cukrászdát – állítja *dr. Zimányi Mária* főigazgató főorvos – Elképzelhetetlennek tartom, hogy arrogánsak lettek volna. Éppen ellenkezőleg, Szervánszkyék kezdték a háborút. Kijelentették, nem fogadnak el semmit, csak a tizparancsolatot. Közben széttépték a jegyzőkönyvet mondván, hogy kommunista ellenőrökkel nem tárgyalnak.

Honnan indult a vita? A Virág épülete régi, apró lyukakból áll. Nehéz a közegészségügyi rendeletnek megfelelően kialakítani a cukrászüzemet. Az egészségügyi hatóság már a nyitáskor leszögezte: *a tojást és a friss gyümölcsöket csak külön helyiségben, szinte hermetikusan zárt körülmények között tárolhatják, fertőtleníthetik és moshatják.* Csak a „steril” alapanyagok kerülhetnek a cukrászüzembe.

– Mivel ezt Szervánszkyék nem tudták teljesíteni, úgy adtuk ki az engedélyt, hogy csak létojást és mirelit gyümölcsöt használhatnak. Ők azonban semmibe veszik a közegészs-

égügyi előírásokat. Az apróbb szabálytalanságokról már ne is beszéljünk – veti közbe *dr. Hunyadi Ildikó* városi tisztifőorvos.

A vállalkozók azonban egészen másként érvelnek. Nem is tagadják, követtek el hibákat, de hatósági üldözés helyett, inkább segítséget várnának a tisztiorvosoktól.

– Egyszerűen nem értem, miért nem lehet felfogni, hogy a pasztörözés legyengíti a baktériumokat. Száz milliót költötünk a szupermodern, zárt rendszerű berendezésekre éppen azért, nehogy baj történjen. Most újabb 1 millió márka bajor kölcsönt hívhatnánk le a bankból a további fejlesztésre. De ilyen körülmények között szó sem lehet róla.

■ **Soltvadkerten is ezzel a technológiával dolgoznak?**

– Hajszál pontosan.

■ **Ott is van tisztiorvosi szolgálat?**

– Természetesen.

■ **Ott rendben megy minden?**

– Igen, de az már Bács-Kiskun megye. Huszonnégy év alatt, mióta cukrászdánk van, egyetlen fertőzés sem történt nálunk. Akárcsak egy év alatt a Virágban. Az az igazság, hogy annak idején egy patkány- és csótányfészket vettünk meg. Az senkit sem zavart. Harminc teherautó szemetet hoztunk ki a pincéből azért, hogy a patkányok ne szaporodhassanak tovább.

Ha a pincében nem is, de a cukrászüzemben szétnézünk. Nekem megfelel a rend és a tisztaság is. Persze én nem vagyok szakember.

– Nézzé meg! Hófehér zsákokban, húsz centi magas trepniken tároljuk a lisztet. És mi került a jegyzőkönyvbe?

■ **Mi?**

– Hogy nálunk minden a földön hever. Hát mondja ezek után, hogy nincs az ellenőrökben rosszindulat.

Csütörtökön késő délután

Tisza, szabadtéri játékok, nemzetközi vásár és Virág cukrászda – sorolja bármelyik idegen, ha Szeged szoba kerül. A patinás cukrászda ugyanis nem egy a sok közül, hanem a Virág. Ezért is örült a város, amikor tavaly a jövőví soltvadkerti cukrász testvérpár, Szervánszkyék vették meg, pontosabban bérelték ki a Virágot. Néhány hónapi csend után azonban szinte állandósult a háború a vállalkozók és az egészségügyi hatóságok között. Az Állami Népegészségügyi és Tisztiorvosi Szolgálat azt állítja, hogy a cukrászda több szempontból is erősen fertőzésveszélyes. A több mint 140 milliót befektető vállalkozók azonban azt kifogásolják, hogy az elavult „kőjál-rendelet” nem ismeri a világszínvonalú cukrászati gépeket.

újabb fordulatot vett a Virág-háború. A tisztiorvosi szolgálat telefaxon küldte át a határozatot: *a cukrászda működését felfüggeszti, ami egyenlő az azonnali bezárással.* Szervánszkyék azonban – vállalva azt is, hogy az egészségügyi hatóság rendőri segítséggel pecsételteti le a helyiséget – pénteken is kinyitottak.

– Naponta milliók menének vendégszobába, ha bezárnánk. Itt a nyár, a fagyaltszalon és jönnek már a turisták is. Mi hajlunk a megegyezésre:

maradjunk nyitva és menet közben kijavítjuk az apróbb hibákat.

Dr. Zimányi Mária főorvos azonban hajthatatlan. A közvetlen fertőzésveszélyre hivatkozik, csak akkor tárgyal a vállalkozókkal, ha *azonnal ráteszik a lakatot a cukrászdára.*

– Óriási a fertőzésveszély, a felelősség pedig a miénk. Pontosabban a miénk volt, hiszen ha nem zárnak be a vállalkozók, ezután már csak ők felelnek azért, ha történik valami.

■ **Szervánszkyék azt állítják, Önök szinte üldözik őket.**

– Szó sincs erről. Senkihez sem voltunk annyira toleránsak, mint hozzájuk.

■ **A régi Virág megfelelt, mióta vállalkozók vették át semmi sem jó?**

– Mi egyformán követelünk mindenkitől. De van egy óriási különbség: régen nem volt helyben cukrászüzem. Mi csak a törvényeket akarjuk betartatni, mert ez a kötelességünk. Nem engedhetjük meg, hogy a vállalkozók veszélyeztessék a vendégek egészségét. Szó sincs arról, hogy elavult, 1953-as rendelet rabjai lennénk. Tíz éves a jogszabály, amire hivatkozunk.

Egy esztendő alatt valóságos presztízsháború állandósult a két fél között. De mit tesz a város vezetése, hogy ne legyen szegényebb Szeged egy Virág cukrászdával?

Dr. Lippai Pál polgármester, mielőtt belevágnának a beszélgetésbe megjegyzi, csütörtökön este a papíron már „bezárt” Virágban fagyaltolt maga is *Orbán Viktor*

képviselővel. A polgármester úr azonban láthatóan jó színtelen van.

– Egy éve már kiálltunk a Virág mellett. Nem engedjük, hogy autószalont nyissanak a városképi jelentőségű cukrászda helyén.

■ **Azóta mégis állandósult a háború. Közbelép-e a polgármesteri hivatal?**

– Igen. Hétfőre az érdekelteket személyesen hívtam meg egyeztetésre. De tudomásom szerint minimális gondjai vannak Szervánszkyékkel a tisztiorvosoknak. Nem is értem, miért nem teljesítik a vállalkozók, amit kérnek tőlük.

Szervánszky Zoltán másként látja az egészet:

– Ebben az épületben olyanok az adottságok, hogy lehetetlen teljesíteni, amit kérnek. Már alkudozunk a mellettünk lévő száz négyzetméteres helyiségre, ami a társadalombiztosítási igazgatóságé. Jók az esélyeink, csak nagyon lassan halad az ügy. Szeretnénk a Virágot megvenni, hiszen az elképesztő, hogy már száznegyven milliót investáltunk abba, ami nem is a miénk.

■ **Most viszont meghirdették a cukrászdát!**

– Belefáradtunk a háborúskodásba. Mi nem akarunk elmenni innen, legfeljebb hagyjuk magunkat elüldözni. Csak egy kis toleranciát vártunk volna el, de nem kaptuk meg.

■ **Nem érzi úgy, hogy most sarokba térdelgetik a várost?**

– Higgye el, nem ez a szándékunk. Senkit sem akarunk zsarolni, békés megegyezésre játszunk még most is.

Késő délután a Kis Virág előtt százával állnak sorba fagyaltért. Még hosszan beszélgetünk, amikor aprócska gyermek szalad oda hozzájuk.

– Apu, apu... – kezében hatalmas adag fagyalt.

Szervánszky Zoltán szelíd határozottsággal kérdez vissza:

■ **Gondolja, hogy adnék a gyerekeknek, ha nem lennék számszázalék biztos a dolgomban?**

Rafai Gábor

■ **Gyermekek, madarak, fák napja a Talent Centerben**

(Folytatás a 1. oldalról.)

Most már önállóan készítetik az újabb odúkat a gyermekek, akiknek pedig nem jut az egy szem kalapácsból, azok Gyuri bácsival feketeregő-fészeknézőbe indulnak. Megint ifjanc a nyakba, fentről tudósít, mit is rejt a vadalmafa ágai közt meghúzódó fészkek. Némi tollpilhén kívül semmi egyebet, s mivel a madár csak egyszer használja otthonként a fűből font kosárkát, leveszik a fáról, majd egy kislány féltő gondossággal „tenyerén hordozza” a természet ajándékát.

A terembe visszamenet még útbajtják a fa alatt láthatatlanul megfeszülő madárfogó hálót, hátha akad meggyűrűzhető madár. Reggel egy mezei veréb repült neki a hálónak, Gyuri bácsi óvatosan kibontotta a fekete hálóból, majd egy szemvillanás alatt rákerült a gyűrű a madár vékony lábára.

Erteni és szeretni a természetet...

Fotó: Schmidt Andrea

– Alig tudtam megfigyelni, olyan gyors volt – vallottam be utólag.

– Nem vártam vele sokat, hiszen amilyen kicsi, olyan erősen csíp a veréb – mutatja

ujjbegyén a kis sebet Csizmazia György. Zsebéből drótra fűzött gyűrűket halász elő,

majd mutatja, hogy ezt például még Herman Ottó használta. De akad a világháború idejéből származó madárlábravaló is.

Időközben a sétány majd minden fájára került madárodú, jöhet már a vígan csivitelő madársereg. Üres most a madárfogó háló is, mielőtt megindulnának a terem felé a gyermekek, Gyuri bácsi kijelöli Gábor:

– Te itt maradsz és figyeled a hálót.

– Én is, én is! – hallatszik több helyről, a fészkekben anyjukra váró kismadarak csivitelésének módjára.

Madártani előadás helyett Vadvízországról mesél Gyuri bácsi a teremben, az apróságok kíváncsian hallgatják, nem fészkelődnek ülgumóikon. Megismerkednek a tövisszűrő gébiccsel, a gulipánnal, a kanalasgémmelel, a vörösgémmelel, a diakockákon láthatnak karón – ülő – varjút, „vak” varjúfiócskát, s egy érdekes újszegedi postaládát, ahová Dél-

magyarország helyett (dél)madár jár – ideális odúnak tűnt a ládikó egy verébpárnak. A képes kalandozás végén jó a hírnök s jelenti: újabb verébet fogott a háló. A gyermekereg kifele indul, majd tiszteletudóan veszik körbe a vergődő házi verébet.

Elröppen a délelőtt, hazamennek a kicsinyek. A Gyermekek, Madarak, Fák Napja véget ért, de csak itt a Talent Centerben, hiszen valójában minden nap a gyermekeké – a madaraké és a fáké.

– Nem az a cél, hogy madarászok legyenek, foglalkozzanak csak mindenféle mással, matematikával, fizikával, számítógépekkel – mondja a búcsúzóul Csizmazia György. – Zöld ruha és természetvédő jelvény nélkül is lehet valaki természetvédő. Csak érteni és szeretni kell a természetet...

Takács Viktor